

Превяхнало Арапина коня;
 „Остан' съ богомъ, побратиме Гюро,
 Що сакахме не дарува господъ,
 Теб' невѣста, а на мене хазно!“
 Отиде си дете на свой дворой,
 И дете конаци соградило,
 И дете съ младо оженило.
 Отъ юнаци песма останало,
 Да съ пее, да съ прикажуве.
 Това, брате, по отъ давна било,
 Дуръ не било, не би съ славилло.
 Що послуша 'се весело било,
 'Се весело, и отъ бога здраво;
 'Си-те биле здрави редъ по редумъ.

174.

Бѣла Неда и русъ Войвода.

Мори Недо, бѣла Недо,
 Бѣлъ грандафилъ неразпукнатъ
 Неразпукнатъ, неразцѣтень!
 Пречула съ бѣла Неда
 Пречула съ, марчула съ
 Но 'сж земя околіа,
 Вардарска-та Вардаріа.
 На сонъ мома съ открала
 Мегю майка, мегю татка,
 Мегю деветъ мили брака,
 Деветъ брака, деветъ сна'и,
 Двана'есетъ мили мнуци.
 Откралъ жъ ѳ русъ Войвода,
 Дренліа-та, самъ ага-та;
 Префжрили жъ презъ бѣлъ Дунавъ
 Въ чауре-то, въ ливагю-то.
 Тамъ опна'а три чадира
 Три чадира, три миндера;
 Еденъ чадиръ, бѣли чадиръ,
 Други зеленъ, други руменъ.
 Потъ бѣлъ чадоръ бѣла Неда

Бѣла Неда съ русъ Войвода;
 Потъ зелени сеймени-те,
 Потъ румени сиви конѣи.
 Три дни Неда мѣртва лежа,
 Разбуди съ въ четвѣрти денъ,
 Тогай веле, емъ говоре!
 „Мори мале, мила мале!
 Подай, мале, шаренъ бардакъ
 Шаренъ бардакъ студна вода,
 Да съ напіамъ, да съ оладамъ!“
 Тогай веле русъ Войвода:
 „Мори Недо, бѣла Недо!
 Не си, Недо, при майка ти,
 Ток' си, Недо, въ чаире-то,
 Потъ бѣлъ чадаръ съ русъ Войвода.“
 Ка си дочу бѣла Неда,
 Тогай веле емъ говоре:
 „Варай, варай русъ Войвода,
 Молямъ ти съ, кланямъ ти съ,
 Да ми да'ишъ остро ношце,
 Да пресечамъ жолта дуна,